

Ὦ, ἄς γευθῶμεν χαρᾶς βραχείας,
 Πρὶν τὴν σκρῶση αὔρας περὶν,
 Πρὶν ἢ τὸ πόμα τῆς εὐτυχίας
 Ἐκ τῶν θνητῶν μας πέση χειρῶν.

Πῶς εἶν' ὁμοίᾳ ἢ ὠραιότης
 Πολλάκις μ' ἄνθη παιδρὰς αὐγῆς,
 Ἄ πρὸ τοῦ δειπνοῦ του ὁ συμπότης.
 Ἄφίνει πίπτοντα κατὰ γῆς!

Ἡμέρα φεύγει, ἐργεται ἄλλη,
 Τοῦ ἑαρός μας σβύν' ἢ σιαῖ,
 Κ' ἄριστον ἄθος πίπτον μᾶς ψάλλει.
 Χαρῆτε ὅσω σὰς μειδιᾷ.

Ἄρ οὐ κἀν μία στίγμῃ δὲν μένει,
 Ἄς σβύση ὅλη μας ἢ ζωῆ,
 Πλὴν τὰ τοῦ κάλλους ῥοδ' ἄς μαραινῇ
 Φίλημ' ἀγάπης, φλογὸς πνοῆ.
 ΑΓΓΕΛΟΣ Σ. ΒΛΑΧΟΣ.

Η ΜΥΡΤΩ ΚΑΙ Η ΔΑΦΝΗ.

Ἡ Μύρτω ἔχει τῆς αὐγῆς τὴν λάμψι καὶ τὴν χάρι.
 Σὰν νύχτα μοιάζει μετ' ἡλιόμυδ' ἢ Δάφνη μου φεγγάρι.
 Ἡ Μύρτω τρέχει τῆς ζωῆς λουλουδιὰ νὰ μυρίσῃ,
 Ἡ ἄλλη στέκει ἀκίνητη σὲ τάφου κυπαρίσσι.
 Κι' ὅταν ἢ πρῶτη ἐρωτικὸ τραγοῦδι ψιθύριζῃ,
 Τραγοῦδι' ἢ ἄλλη θλιβερό, παράξενον ἀρχίζει.

Μ' ἐλπίδα βλέπει τ' οὐρανοῦ ἢ Μύρτω μου τὸ χρῶμα,
 Ἡ Δάφνη βλέπει ἄφωνη τῆς γῆς τὸ μαῦρον χῶμα,
 Κι' ὅλοι τῆς προσοκῶνται νεκρὸς σὰν νὰ διαβαίνει,
 Μὲ τὴν χαρὰν τῆς ἢ Μυρτῶ τὴν νιότη μας τρελλάνει,
 Καὶ πάλιν τὸ χαμόγελο στὰ χεῖλῃ μας χαρίζει,
 Ὅπου τὸ μαῦρον φῶρεμα τῆς Δάφνης ἐξορίζει. . .

Λέγουν τῆς Μυρτῶς α' ἀγαπῶν κ' ἐκεῖνη δὲν θυμῶνε
 Τῆς Δάφνης ὅμως ἂν τὸ εἰποῦν, σὰ χέρια τῆς σταυροῦνε.
 Κι' ἢ λυπημένῃ κεφαλῇ δύο τρεῖς φορές κινεῖται,
 Ὅσῃ νὰ λέγῃ α' Ἐρωτὰ ἀπὸ νεκρῶν ζητεῖτε; . . .
 Ἄχ ἢ Δαφνοῦλα γλήγωρα τὸν ἥλιο τότε γάνει.
 Ὅποιοι δὲν θέλει ἔρωτα γυρεύει νὰ πεθάνῃ—

Ἡ Μύρτω μέσα στὰ λευκὰ χιονάτα κρούπτει κάλλη
 Κ' ἔχει τὰ μάτια γαλινὰ σὰν θάλασσα. Ἡ ἢ ἄλλη
 — Λαυροτυμένος οὐρανὸς νέφη λευκὰ δὲ βάζει—
 Μέσα σὲ μαῦρα σύννεφα τὴν λάμψι τῆς σκεπάζει.
 Μαῦρα τὰ μάτια, τὰ μαλλιά, τὰ φουδία ὅλα μαῦρα
 Κοὶ μαῦρη καὶ ἢ σκέπη τῆς ποὺ παίζει μετ' αὐρᾷ.

Ἡ Μύρτω βλέπει ὄνειρα γλυκὰ στὸ προσκεφάλι.
 Ὅνειρα βλέπει ἐξυπνη καὶ θλιβερὰ ἢ ἄλλη.
 Ἡ Μύρτω μ' ὅλα τοῦ χωριοῦ μιλεῖ τὰ παληκάκια,
 Ἡ Δάφνη μὲ τὰ σύννεφα καὶ τ' ἄγρια χορτάκια.
 Πρῶτη στοὺς γάμους ἢ Μυρτῶ ὡς τὴν αὐγῇ χορεύει,
 Ἡ ἄλλη μόνο λείψανα στὸν τάφου συντροφεύει.

Σὰν πεταλοῦδα ἢ Μυρτῶ στὰ ῥόδα τριγυρίζει.
 Ἡ Δάφνη πράσινη ἰτιά στὸν κήπον τῆς ποτίζει.
 Ἡ μιά μοσχοβολεῖ ζωῆ, μοσχοσλιβάν' ἢ ἄλλη,
 Μὰ γὼ τῆς Δάφνης ἀγαπῶ τὰ λυπημένα κάλλη.
 Γιὰ τοῦτο ὅταν ἢ Μυρτῶ χαμογελᾷ μπροστὰ μου,
 Τῇ Δάφνη πάλι ἀνήσυχν γυρεύει ἢ ματιὰ μου.

Ἡ Δάφνη ἔχει ἀδελφῇ τὴν Μύρτω τὴν καυμένη,
 Σὰν πῶχ' ἢ λύπη τὴν χαρὰ. Τὴν χασαυγῇ νὰ βγαίνῃ
 Τὴν Δάφνην βλέπουν ἄφωνη ἀπὸ κυπαρίσσωνα,
 Καὶ τῆς Μυρτῶς τὸ πρόσωπο παιδρὸ ἀπ' τὸν ἀνθῶνα,
 Σμίγουν σὰ χάρος καὶ ζωῆ χωρὶς κανένα τρόμο,
 Μ' ἀγάπην ἀγκαλιάζονται καὶ ἀλάζουνε τὸν δρόμο. . .

Γιὰ τί ἢ μιά νὰ χαίρεται κι' ἢ ἄλλη νὰ λυπῆται;
 Γιὰ τί ἢ μιά νὰ ἀγαπᾷ κι' ἢ ἄλλη νὰ ἀρνῆται;
 Γιὰ τί;— Ἄ! τοῦτο τὸ γιὰ τί κανένας δὲν γνωρίζει.
 Ὁ ἥλιος ὅλα εἰς αὐτὸν τὸν κόσμον δὲν φωτίζει.
 Φωτίζει χώραις καὶ βουνὰ, ποτάμια καὶ λαγκαθία,
 Μὰ δὲ φωτίζει τῆς καρδιάς τ' ἀφώτιστα σκατάδια.

Ἄλλ' ὅταν δὲν ἔμπορῃ ποτε ὁ ἥλιος νὰ φωτίσῃ,
 Τοῦ πονεμένου μιά ματιὰ ἀρκεῖ νὰ τὸ γνωρίσῃ.
 Νεκρὸν ἢ Δάφνη ἀγαπᾷ κ' εἰς μνήμα εὐτυχισμένο
 Σὰν νεκροκέρι σβύνεται σὴ μνήμη του ἀναμμένο.
 Ἄχ! μιά μέρα θὰ βρωμεν τὴν Δάφνην τὴν καυμένη
 Σὰν πέτρα στὴν ἀγάπην τῆς ἐπάνω ἀποθαμμένη.

Α Ι Ν Ι Γ Μ Α.

Ὡς δύο στῆλαι ἴστανται, ὦ φίλε τὰ ὄσῃ μου.
 Σ' τὴν κεφαλῇν τους τὰ πιπνὰ φέρουν τὸ ὄνομά μου
 Καὶ μ' ὅλα τὰ πετούμενα πετῶ εἰς τὸν ἀέρα
 Οὐδέποτε πλὴν ὀφθαλμὸς μὲ εἶδε σ' τὸν αἰθέρα
 Οὔτε στὸ σκότος τῆς νυκτός, οὔτε ε' τὸ φῶς δὲν εἶμαι
 Ὡ! ἂν θελήσῃς εὐρὲ με ε' τὸ μέτωπόν σου κεῖμαι
 Τοὺς πόδας σου κύψε νὰ δῆς κι' εὐθύς θὰ μὲ γνωρίσῃς
 Καὶ εἰς τοὺς περιπάτους σου παντοῦ θὰ μ' ἀπαντήσῃς
 Βύρισκομαι σ' τοὺς ποταμούς πλὴν φεύγου τοὺς χειμάρρους
 Ἐπι τῶν ἵππων κάθουμαι, ἀλλ' ὄχι σ' τοὺς γαϊδάρους.
 Ἡ λύσις μου ἦν εὐκόλος καὶ ὅστις θὰ μὲ λύσῃ
 Σ' τὴν Κέρκυραν ἂν δὲν μ' εὐρῇ
 Θὰ μ' εὐρῇ σ' τὸ Παρίσι.